

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Så er det transport- og energiministeren.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg tillader mig at glæde mig over en meget god debat, en debat, som i modsætning til det, man af og til får opfattelsen af, når man læser eller ser og hører pressen, jo i virkeligheden er præget af meget stor enighed og en fantastisk flot vilje til at nå nogle ting sammen. Flere af ordførerne har sagt, at årsagen til, at vi er nået så langt i Danmark, er, at vi har kunnet gøre tingene i fællesskab, og det synes jeg er flot.

Det er klart, at det irriterer mig, at man af pressen får det indtryk, at vi er på katastrofekurs med vores energipolitik. Jeg kunne nogle gange ønske, at folk brugte deres evner til at udtale sig lidt mere diplomatisk eller moderat, for det er jo ikke rigtigt, at vi er på nogen som helst form for katastrofekurs. Vi er i virkeligheden et af de mest energirigtige samfund i verden, og det har flere af ordførerne også givet udtryk for. Det skyldes efter min opfattelse, at vores energipolitik er præget af et stort set enigt Folketing, ja, det er faktisk over 97 pct. af Folketingets medlemmer, der står bag energipolitikken, og det er enstående flot, og det synes jeg vi skal være glade for.

Kl. 12.15

Det er også interessant, at energipolitikken her i den senere tid har været præget af mange udspil fra Det Radikale Venstre, fra Socialdemokratiet osv. Det vender jeg lidt tilbage til senere, men før jeg går ind på at svare de enkelte ordførere, er der nogle ting, som jeg godt vil omtale, fordi det er temmelig generelt.

Det første er jo dette med første- og andengenerationsbrændstoffer til transport. Må jeg sige, at førstegenerationsbrændstoffer er noget, som er i gang også i Danmark, og der er jo ingen, der forhindrer nogen som helst i at producere løs. Vi har oven i købet fjernet CO₂-afgiften. Jeg synes, visionen, og det hører jeg også Folketingets medlemmer sige, er andengenerationsbio-brændstof. Det er brændstof af affald, det er der perspektiver i, det er der udfordringer i, og vi har faktisk et rigtig godt udgangspunkt, for danske virksomheder præger næsten hele verdensmarkedet med enzymer til biobrændstof, og vi har en forskning, som tilhører verdenseliten.

Så jeg vil sige til hr. Martin Lidegaard, at jeg nok skal vende tilbage til svaret vedrørende sæbekassebilen. Jeg synes faktisk, det er en sæbekassebil, som er på vej til at blive en fuldblods sportsvogn, endda af den miljørigtige slags.

Jeg må også sige, at jeg nogle gange bliver lidt frustreret, når jeg ser og hører den debat om første- og andengenerationsbrændstof. Jeg ser, at der på mindre end en måned er to udmeldinger fra Socialdemokratiet, som er fuldstændig modsat hinanden; jeg nævner det bare som eksempel.

Den 19. april siger Socialdemokratiet i deres udspil til energipolitik, som de i øvrigt meget interessant kalder ni pejlemærker, det udtryk har jeg noteret mig, at det er altafgørende, at der er tale om brændstoffer, der er produceret i henhold til et positivt energi- og miljøregnskab. Det kan bl.a. ske gennem brug af restprodukter som eksempelvis halm, øvrigt organisk affaldsmateriale, spildvarme samt overskydende energi af fra vindenergi. Det er jo interessant, for det er anden generation, man der nævner.

I går hører man så Socialdemokratiet, fordi der var lidt pop i det i pressen, sige:

Men Socialdemokratiet frygter, at Danmark går glip af en eksportsucces, hvis regeringen ikke investerer i førstegenerationsbiobrændsel, som udvindes af f.eks. majs, men udelukkende satser på andengenerationsbiobrændsel af flis og halm.

Det er jo ganske interessant, for det er to vidt forskellige ting, de siger, og man må som borger kunne blive temmelig forvirret over at læse det socialdemokratiske energiudspil.

Det andet, som har præget debatten, er jo denne spændende diskussion om bindende målsætninger eller pejlemærker. Jeg har med glæde noteret mig, at Socialdemokratiet også bruger ordet pejlemærker. Jeg synes faktisk, hr. Lars Christian Lilleholt rigtig godt sagde, at hvis man vil vide, hvor man skal hen, så må man have nogle mål. Det kan jeg godt forstå, men jeg synes, pejlemærker er langt mere fleksibelt, og når vi har en debat om 2025-udspillet, mener jeg, at det simpelt hen er et for langt forløb til at have målsætninger, som man binder sig fast på. Der synes jeg, at pejlemærker er meget rigtigere.

Hvis vi taler om noget, der ligger 3, 4, 5 år frem, kan det godt være, at målsætning er et rigtigt begreb, for det kan man måske overskue. Men når vi taler om noget, som går frem til 2025 – der kan være nye EU-mål på kort og lang sigt, der kan være en prisudvikling, vi overhovedet